

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/18/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118260307
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:6118260307.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, Sučany, IČO: 50 387 189, zast. JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom so sídlom Kuzmányho 4, Martin, IČO: 42 072 905, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, zast. JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom Dvořákovo nábřežíe 8/A, Bratislava, o zaplatenie 555,46 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. septembra 2018, č.k. 11C/14/2018-115, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 555,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 555,46 eur od 18.01.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 4 ods. 1,2, § 11 ods. 7, §15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 524 ods. 1, 2, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že podanou žalobou sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 555,46 eur spolu úrokom z omeškania, odvodenej od škodovej udalosti, ktorá vznikla na vozidle právneho predchodcu žalobcu, poisteného u žalovaného. Poškodený (právny predchodca žalobcu) si požičal do nájmu náhradné vozidlo od žalobcu. Po skončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru za nájom náhradného motorového vozidla vo výške 1.560 eur a následne si uplatňoval túto sumu u žalovaného ako náhradu. Žalovaný však žalobcovi krátil poistné plnenie a poukázal mu sumu vo výške 1.004,54 eur a oznámil mu ukončenie šetrenia poistnej udalosti. Žalovaná suma preto predstavovala rozdiel medzi sumou fakturovanou a sumou vyplatenou. Súd bol toho názoru, že poškodený bol nútený si vypožičať náhradné motorové vozidlo u žalobcu, o čom svedčala nájomná zmluva, ale aj jeho čestné prehlásenie, pretože vozidlo užíval na pracovné i rodinné potreby. Užíval ho 24 dní, za ktoré obdobie si žalobca fakturoval nájomné v sume 1.560 eur voči poškodenému, pri dennej sadzbe 65 eur. Žalovaný podľa súdu nesprávne krátil toto poistné plnenie a v priebehu konania žiadnym spôsobom nezdôvodnil na reálnom základe, z akého dôvodu krátil poistné a žiadnym spôsobom to ani nepreukázal. K námietke žalovaného, že nájomné nie je škoda a zákon č. 381/2001 Z.z. a ani iný právny predpis takéto nájomné neupravuje, uviedol, že pokiaľ ide o výšku náhrady škody, otázka skutočnej škody bola riešená už v rozhodnutí R 7/1992, v zmysle ktorého skutočnú škodu, spočívajúcu v nákladoch na vypožičanie, či prenájom vozidla, je povinný subjekt nahradiť iba v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené účelne a

nutne na vypožičanie. Ak by aj poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičané vozidlo v porovnaní s nákladmi, ktoré by inak vynaložil na prevádzku svojho vozidla, ktoré nemohol používať v dôsledku poškodenia, je potrebné považovať za skutočnú škodu, ktorú je škodca povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť, škoda spočívajúca v nákladoch na prenájom náhradného vozidla bola spôsobená porušením pravidiel cestnej premávky, čím došlo k poškodeniu vozidla; keby nedošlo k porušeniu pravidiel cestnej premávky, nedošlo by k nehode a k škode, a teda nebol by nutný nájom náhradného vozidla. Žalovaný teda nesprávne krátil poistné plnenie o tzv. prevádzkové náklady a zmenu technickej hodnoty vozidla, a to bez preukázania akýchkoľvek dôkazov. Na základe uvedeného súd žalobe vyhovel a v súlade s ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. priznal žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania vo výške 5 %. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný. Podľa jeho názoru súd vydal vo veci rozsudok, ktorý je nesprávny, nezákonný, arbitrárny a trpí nepreskúmateľnosťou. Rozhodnutie je aj nedostatočne odôvodnené. Nestotožnil sa s názorom súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, pretože poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, a preto s poukazom na ust. § 524 Občianskeho zákonníka nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, nakoľko pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil (poškodený bol dlžníkom žalobcu), a teda mu ako pohľadávka nevznikla. V danom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Uvedeným postúpením došlo k postúpeniu pohľadávky žalobcu a tento postup je rozporný s ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Ďalej namietal, že k úhrade faktúry nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v zmluve o postúpení pohľadávky. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov smeroval najskôr k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol ju postúpiť na žalobcu. Dôvodil, že poškodený a žalobca nemohli uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky a takýto právny úkon je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Nestotožnil sa ani so záverom súdu, že nesprávne krátil poistné plnenie o tzv. prevádzkové náklady a zmenu technickej hodnoty vozidla, ktoré by pritom poškodený zjavne inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by poškodené nebolo. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na rozhodnutie R 7/1992, podľa ktorého je nevyhnutné od vynaložených nákladov na vypožičanie osobného motorového vozidla odpočítať náklady, ktoré by poškodený inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktoré nemohol používať v dôsledku poškodenia. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

3. K podanému odvolaniu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu vo vyjadrení uviedol, že rozsudok žiada ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru je zákonný a dostatočne odôvodnený. Tvrdenia žalovaného o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie nepovažoval za dôvodné a zdôraznil, že postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Žalovaný podľa neho aj sám akceptoval jeho aktívnu vecnú legitímáciu, lebo čiastočné plnenie poukázal na jeho účet. S namietanou absolútnou neplatnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky nesúhlasil, pretože skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi ním a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Rovnako sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že správne krátil poistné plnenie, nakoľko prevádzkové náklady nie sú súčasťou nájomného a poškodený ich musí vynaložiť aj počas doby prenájmu náhradného vozidla. Záver súdu prvej inštancie tak považoval za správny. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutého rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Žalovaný v podanom odvolaní, zhodne ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

6. Všeobecne platí, že možno postúpiť pohľadávku (s výnimkou kategórie pohľadávok, ktoré nemožno postúpiť; § 525 OZ), a to aj pohľadávku budúcu, podmienenú, nespliatnú, spliatnú, peňažnú i nepeňažnú. V prípade budúcej pohľadávky sa vyžaduje, aby bola určitá a identifikovateľná.

7. Otázka (ne)platnosti zmluvy o postúpení budúcej pohľadávky bola riešená v minulosti Najvyšším súdom ČR. Uviedol, že „predmetom postúpenia môže byť pohľadávka budúca, t.j. taká, ktorá v dobe uzatvorenia zmluvy o postúpení ešte neexistuje a má vzniknúť až v budúcnosti; okamih postúpenia budúcej pohľadávky je potom totožný s okamihom, v ktorom pohľadávka vznikne. Dohoda o postúpení pohľadávok môže taktiež zahŕňať väčší počet pohľadávok. K postúpeniu je spôsobilá i pohľadávka, ktorej existencia je sporná, i pohľadávka, ktorej vznik je viazaný na splnenie podmienky. Dôsledkom neexistencie pohľadávky v dobe uzatvorenia zmluvy o jej postúpení (postupník sa tak nestal miesto postupcu veriteľom pohľadávky s dohodnutým obsahom) nie je neplatnosť zmluvy o postúpení, ale „iba“ zákonná zodpovednosť postupcu voči postupníkovi podľa § 527 ods. 1 písm. a) OZ. Ak dopadá uvedený záver na neexistenciu pohľadávky, tým skôr možno dovodiť, že nie je neplatná zmluva o postúpení, ktorej predmetom sú existujúce pohľadávky postúpené s odkladacou podmienkou zaplataenia dohodnutej ceny za postúpenie“ (rozsudok sp. zn. 33 Cdo 4658/2009 zo dňa 29.02.2012).

8. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 29.09.2016 vyplýva, že poškodený (Marek Hudec) postúpil na žalobcu pohľadávku vo výške 1.560 eur, ktorú mal voči žalovanému. Zmluvné strany si postúpenie dohodli ako odplatné, a to vo výške 1.560 eur, ktorá výška zodpovedá faktúre č. 160100061. Zároveň si dohodli v bode 5., že si vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) započítavajú.

9. Predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Postupovaná pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, nakoľko jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré boli obsahom zmluvy o postúpení pohľadávky, a to odplatnosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Predmetná pohľadávka bola existujúca, vyjadrená určito a bez pochybností bola identifikovateľná a fakt, že ňou došlo zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vozidla, nijako záver o platnosti postúpenia pohľadávky nenaruša, a to tiež vzhľadom na vyššie prezentované závery. Súd prvej inštancie preto dospel k správneému záveru o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, lebo postúpenie pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom bolo platné.

10. Žalovaný sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nesprávne krátil poistné plnenie o tzv. prevádzkové náklady a zmenu technickej hodnoty vozidla. Upozornil, že by pritom tieto poškodený zjavne inak vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ak by poškodené nebolo.

11. Podľa čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

12. Dôkazná povinnosť predstavuje špecifickú procesnú povinnosť, ktorou je zaťažená sporová strana. Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie k procesnej pasivite, ktorá je sankcionovaná stratou sporu. Vo všeobecnosti preto platí, že dôkazná povinnosť a s ňou súvisiace dôkazné bremeno má v spore každý, kto dostojí svojej procesnej povinnosti tvrdiť.

13. K bližšiemu definovaniu, čo sa rozumie dôkazným bremenom, aký je jeho zmysel, na ktorom účastníkovi konania leží a aké následky jeho neunesenie prináša, pristúpil Najvyšší súd SR, keď uviedol, že „dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná, a keď výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tvrdí“ (rozhodnutie sp. zn. 5 Obo 52/2010 zo dňa 24.06.2010).

14. Ďalej platí, že nie je vylúčené krátenie poistného plnenia pri náhrade škody, avšak nie je možné brať zreteľ na akékoľvek paušalizované odpočty, pričom k uvedenému sa vyjadril Najvyšší súd ČR tak, že „z dikcie § 442 OZ vyplýva povinnosť škodcu nahradiť konkrétnu škodu v preukázanej výške. Pri určovaní jej výšky nemožno zohľadňovať akékoľvek paušalizované odpočty, ale vždy sa vychádza z konkrétnej, skutočnej výšky škody. Skutočnou škodou je rozdiel medzi nákladmi na vypožičanie náhradného osobného automobilu a nákladmi, ktoré by poškodený, nebyť škodovej udalosti, vynaložil na prevádzku svojho automobilu; avšak vždy je potrebné vychádzať z konkrétnej situácie.“ V uvedenom rozhodnutí bola ďalej zdôraznená nutnosť tvrdenia a preukázania úspory konkrétnych ušetrených nákladov na vlastnom vozidle tvrdením, že „úspora nejakých konkrétnych nákladov na prevádzku vlastného automobilu za čas, za ktorý nemohol byť používaný, nebola tvrdená ani preukázaná“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 2703/2006 zo dňa 16.10.2008).

15. V zmysle uvedených záverov musí byť hodnotená aj odvolacia námietka žalovaného. Ak žalovaný v priebehu konania tvrdil, že dôvodne krátil poistné plnenie o zmenu technickej hodnoty vozidla a o pevné prevádzkové náklady, tak ležala na jeho pleciach povinnosť preukázať, na základe akých skutočností tak učinil, teda mal predložiť konkrétne dôkazy, ktoré by odôvodňovali krátenie práve ním vyčíslenej výšky poistného plnenia. Ak tak žalovaný neurobil, neunesol ohľadom svojho tvrdenia o dôvodnosti krátenia poistného plnenia dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie preto správne neakceptoval krátenie poistného plnenia žalovaným.

16. Žalovaný sa v podanom odvolaní nestotožňoval ani s kvalitou napadnutého rozsudku. Bol toho názoru, že je nesprávny, nezákonný, arbitrárny, nepreskúmateľný a nedostatočne odôvodnený.

17. Podľa § 220 ods. 1 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

18. Odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z formulácie § 220 CSP možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní vôbec nerozhodol) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

19. Bez náležitého odôvodnenia nemôže preskúmací orgán preskúmať správnosť právneho posúdenia veci. Účelom odôvodnenia je nielen preukázať správnosť rozhodnutia, ale je to aj prostriedok kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia bráni opravnej inštancii vôbec posúdiť jeho správnosť. Odôvodnenie prispieva k napĺňaniu princípu právnej istoty. Znakom právneho štátu je totiž vytváranie istoty aj pri uplatňovaní zákonov štátnymi orgánmi. Aby rozhodnutie mohlo plniť svoje funkcie, je nevyhnutné, aby účastníci našli v odôvodnení rozhodnutia presvedčivé odpovede na svoje relevantné argumenty. Ak sa účastník konania nedozvie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol, súdne konanie nevedie k dôvere v spravodlivý výkon štátnej moci. Rozhodnutie by malo presadiť záväzné riešenie určitej právnej otázky, najmä vďaka svojej poctivej argumentácii a presvedčivosti.

20. Ústavný súd SR uviedol, že súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby strana sporu bola v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešná vrátane opravných konaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom strany sporu. Jej procesný postoj zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia

civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (nález sp. zn. I. ÚS 372/2006 zo dňa 29.03.2007).

21. Výstižne sa k (ne)porušeniu práva na spravodlivý proces vyjadril Ústavný súd ČR konštatovaním, že „nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak všeobecné súdy nebudujú vlastné závery na podrobnej oponentúre (a vyvracaní) jednotlivito vznesených námietok, ak proti nim stavia vlastný ucelený argumentačný systém, ktorý logicky a v práve vyloží tak, že podpora správnosti ich záverov je sama o sebe dostatočná“ (nález sp. zn. III. ÚS 989/08 zo dňa 12.02.2009, bod 68).

22. Optikou uvedených záverov bolo potrebné posúdiť odvoláciu námietku žalovaného. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je riadne a presvedčivo zdôvodnené a je v ňom vysvetlený myšlienkový postup a závery, pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku jasne, zrozumiteľne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, ako vec právne posúdil, ako vyložil a aplikoval príslušné predpisy a taktiež akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodnutí vo veci samej. Nezostala bez prijatia záveru súdom prvej inštancie žiadna právne relevantná námietka žalovaného, pričom súd prvej inštancie odkryl svoj myšlienkový postup, ktorým sa dostal k svojmu záveru o vyhovení žaloby žalobcu v plnom rozsahu. Napadnutý rozsudok má tak všetky zákonom stanovené náležitosti, nie je nepreskúmateľný alebo trpiaci inou vadou, ktorá by mala vplyv na jeho zákonnosť.

23. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).